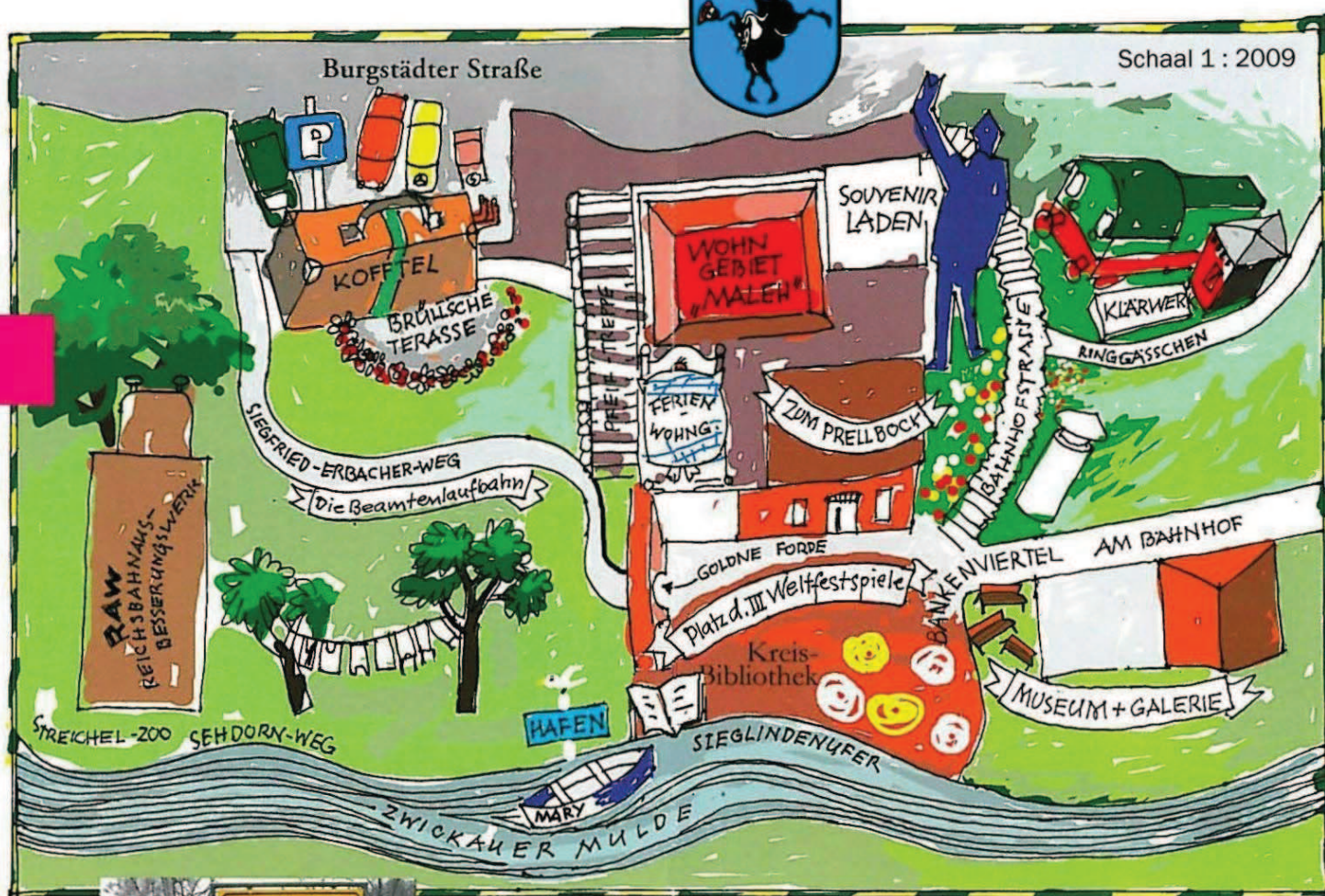

Enigste koffer-hotel ter wereld

Frohe und Hanselstadt Groß-Mützenau

overhandiging van de ambtsketting

Een varken op weg naar het station.

Het heeft een koffer en proviant mee.

Station vandaag zonder excuus afwezig

Alweer alternatief reizen!

Een beetje sluijpreclamel

Ik zag alle kleuren van de regenboog in het verten van Canada – maar nergens zag ik het warme terracottabruin van de modder uit de Mulde. Ik zag de geweldige locomotieven voor de Transsiberië-Express – maar nergens zag ik zo'n verrukkelijk kleine rangerloco als bij Lehmanns tuin in Groß-Mützenau. Ik zag het Hotel Adlon in Berlijn, Hilton in Parijs, Rossia in Moskou, Kempinski in Heiligen-damm – maar nergens zo een potsierlijke huisvesting voor paartjes als het kofferhotel aan de steile oevers van Groß-Mützenauer "Prellbock".

Ik heb alle chef-koks van de televisie toegehoord en ken alle "hmm's" en "ohh's!" van Alfred Biolek – maar nergens op de wereld heb ik een zo aangenaam smaken en steunen waargenomen als in de gelagkamer van "Prellbock" in het sachsische Groß-Mützenau bij Lunzenau.

Ik was in het Louvre in Parijs, de Eremitage in St. Petersburg, het Van-Gogh-museum in Amsterdam, in de Sixtijnse Kapel in Rome – maar nergens waren mijn expositiestukken zo pakkend als in Lehmanns museum voor magezjinbestanden van de koninklijk sachsische staatsspoorwegen. Alleen, wie er aan de treinkaartjesautomaat uit de keizertijd, voor de Continental-typmachine van de Weimarer Republiek, op een houten stoel van de zoneregering een moderne Claudia Schiffer in spoorweguniform met verwarde manen halfscheef de dijen laat spelen – dat heeft Holywood de wereld nog niet laten zien, maar in Groß-Mützenau kun je het aanraken!

Echt te gek!
Mag zijn, u vindt dat alles naar eigen oghenschijn volledig overdreven. Dat ligt dan niet aan "Prellbock" maar aan uw oghenschijn. Hier helpt Hans Anders. Het kan ook zijn dat u heel andere ontdekkingen doet omdat u niet met uw ogen maar met uw hart kijkt. En dan zult u vaststellen dat het meest verblindende hier de mensen zijn: hun dialect, hun imposante opnamevermogen, hun innige gezang, de drollige gastheer, de tedere gastvrouw, de fanclub van de bureu, de literatuur-vrienden, de kenner van karikaturen, de dominee tussen de goddeloze. Kortom: Hier ben je mans. En waar kun je dat in onze ontzield wereld – buiten de "Prellbock" in Groß-Mützenau bij Lunzenau - nog zijn?

Naar Günter Herit 2007, auteur in Eulenspiegelverlag.

»Zum Prellbock«

dinsdag
en
woensdag
rustdag

E-Mail: info@prellbock-bahnart.de

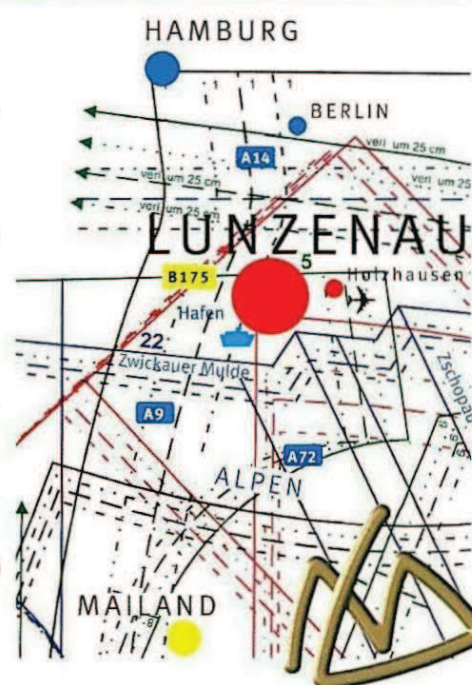

Het Mützenauer Centraalorgaan »Lokpfugel« + medewerkers

En zo vindt u ons:

Komt u uit Liverpool, buig dan meteen af, laat Hamburg links liggen en rij aan Berlijn voorbij, dan de A9 op, bij Leipzig op de A14 en dan bent u er zo. Komt u uit Mailand, vlieg dan over de Alpen en laat München onder u liggen. Een hangar voor uw zweefvliegtuig staat in Holzhausen. U wordt er persoonlijk afgehaald. Komt u met een schip, dan kunt u in onze haven voor anker gaan. Een station hebben we zowiezo.

Wie in de kroeg binnenkomt staat er meteen middenin.: Bei Lehmann in Lunzenaus "Prelbuck" eet en is men tussen spoorwegborden, spoorwagens, signalen, seinhuiszooi en spoorreizenden, nee, de laatste zijn de schrokkenende gasten, waar men zich tussendoordringen moet, zoals dat vroeger in de goeie oude arbeiderstreinen nodig was. De kroeg is werkelijk verdomt klein – maar stampevol. En hier moet ik voorlezen? Van echte gedrukte boeken? Terwijl het eten op de borden om me zo verdomt goed uitziet en ruikt, zoals goed, spreek zelf-gemaakt eten altijd al uitzag en rook. Als afgeharde Eulenspiegel-auteur zegt men zich: niet ruiken, niet kijken – ogen dicht en er door. Kan zijn dat toch de een of andere Prelbuck-bierdrinker toch luistert, zelfs 1 boek kopen wil. Kijk aan: die Sachsen en de familiere riezigers uit Schwaben (Tegen de Franse grens. Red.) tot aan Berlijn toe luisteren niet alleen – ze merken zelfs de punten die tot dan toe in de text verstopt bleven. De mensen zijn schijnbaar door de sinds jaren hier wisselende tentoon-gestelde caricaturen sensibili-seert, zoals men dat volgens de Duitse hoge schrijverstaal zegt, dus gapen op de regels en het ertussen. De afgeharde Eulen-spiegelauteur moet toegeven: In Lunzenau, daar is niet alleen de hemel blauw, daar zijn het ook de ogen van de vrouwen zonder wijn. En wanneer dan alle meege-brachte boeken zijn verkocht, wrijft de schrijver zich de ogen – ik ben hier

toch niet in de DDR? Maar dan krijgt hij ook wat schit-terend zelfgemaakt eten, dat zo smaakt zoals het er uitziet en ruikt. Het personeel is er vriendelijk en de chef origineel en het bier niet te warm en dan weet je: Ik ben toch niet in de DDR. Ik ben bij de "Prelbuck". Bij Lehmann. In Lunzenau.

Matthias Biskupek, 2004

Miniatures uit het Erzgebirge

Spoorkijkers en -vissen

Souvenirs, souvenirs, om op te eten, om op te drinken, om weg te geven, als aandenken

Ouder medewerking van Wiegand Sturm - fotograaf
Rainer Borch - caricatures, Achim Jordan - caricatures
Text: Günter Hent, zetting + vormgeving
Verlaging: Gerrit Messan

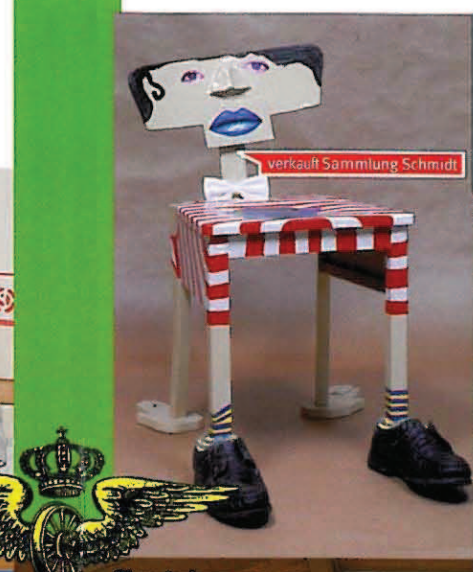
Zeckeres vom Prel-Küchen-Böck:
Locksalat auf Aberschienen

Geest-rijk

Werner Rollow

Eisenbahnmuseum

Stoelengalerij

Ernst Röhl

Harald Kretschmar

Ernst Kahl

BECK

Barbara Henninger met Hampelmann (ledenpop, eerste van links)

Das Zwingertrio met Tom Pauls

Ralf Alex Fichtner

Manfred Bofinger. Zijn kaas en de gastgever

Manfred Gebhardt

Mark Schaller

Rüdiger Warnstädt

Rudi Hurzmeier

Cleo Petra Kurze & Klaus Vonderwerth

Museums-winkel, origi-nelen, antiek, verzamel-stukken